

ת"פ 21541/01/22 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 21541-01-22 מדינת ישראל נ' פלוני(עציר)

ת"פ 11249-01-23 מדינת ישראל נ' פלוני(עציר)

בפני	כבוד השופט אייל כהן
בעניין:	המאשימה
	נגד
הנאשם	מדינת ישראל
	פלוני (עציר)

ב"כ המאשימה עו"ד גב' סעדיה

ב"כ הנאשם עוה"ד אבו טביק ו-אוזן

גזר דין

עניינו של גזר הדין בעונש הראוי לנאשם בגין תקיפת בת זוגו והדחתה שלא להעיד במשפטו.

הסדר הטיעון וכתבי האישום

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו במיוחס לו בכתב האישום המתוקן (במ/1) ובכתב האישום מושא ת"פ 11249-01-23, אותו צירף (במ/2) (להלן גם: "ההליך המקורי" ו- "ההליך המצורף", בהתאמה), במסגרת הסדר שלא כלל הסכמה עונשית.

2. על פי האישום מושא ההליך המקורי (במ/1), במועד הרלבנטי היה הנאשם נשוי למתלוננת מזה 14 שנים. השניים, הורים ל- 3 ילדים, היו בהליכי גירושין, והתגוררו בביתם שבלוד. ביום 4.12.21, בשעה 21:37 לערך, בביתם, התגלע וויכוח בין השניים על רקע חשדו של הנאשם כי המתלוננת בוגדת בו. באותן נסיבות אחזה המתלוננת בטלפון נייד שברשותה והתקשרה למשטרה, אך ניתקה את השיחה. בתגובה חטף הנאשם את הטלפון מידה. משניסתה להשיבו לידיה, דחף אותה הנאשם ושבר את הטלפון. כתוצאה מדחיפתה נתקלה המתלוננת עם רגלה השמאלית בשולחן.

על פי האישום מושא ההליך המצורף (במ/2), במועד הרלבנטי התנהל נגד הנאשם ההליך המקורי. ביום 2.1.23, בשעות הבוקר, קיבלה המתלוננת לידיה זימון למתן עדות בבית המשפט ביום 10.1.23, כעדת תביעה בהליך המקורי. משנודע הדבר לנאשם, ביקש הוא מהמתלוננת להעיד כי היא שיקרה בדבריה במשטרה עת הפלילה אותו, משום שהייתה עצבנית. מששאלה אותו המתלוננת האם יש בכך כדי לסבך אותה, השיב בשלילה וציין כי זה בסדר.

לאור האמור הורשע הנאשם בתקיפה סתם - בן זוג, לפי סעי' 379 + 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977; היזק לרכוש במזיד והדחה בעדות במשפט, לפי סעי' 452 ו-246(א) לחוק האמור, בהתאמה.

קורות ההליך

3. לאור כפירת הנאשם בראשית ההליך במיוחס לו, ולאחר דיונים בפני שופט המוקד, הועבר התיק המקורי לשמיעה לפני. לאחר הגשת כתב האישום מושא ההליך המצורף נעצר המשיב עד לתום ההליכים. שמיעת ראיות ההליך המקורי אמורה הייתה להחל בישיבת יום 10.1.23. מחמת שגגה הנאשם לא הובא ע"י שב"ס במועד הנ"ל. עוד באותו דיון, היתרתי את החלפת ייצוגו של הנאשם ע"י מייצגו הנוכחי, והצדדים הודיעו על הסכמתם לשמיעת עדות המתלוננת לבדה, בישיבת יום 15.1.23.

4. הנאשם הודה כמבואר לעיל בישיבת יום 15.1.23 - ישיבה אליה הובא באמצעות שב"ס, כעצור. לאור הודייתו לא נשמעו ראיות. ב"כ הנאשם עתר לשליחתו לממונה על עבודות השירות, לשם קבלת חוות דעת בעניינו. הסניגור ציין בין היתר, כי נגד הנאשם תלוי ועומד מאסר מותנה בן 6 חודשים. המאשימה עתרה לטעון לעונש במועד קרוב, כך שהנאשם יופנה לממונה, אם בכלל, לאחר הטיעון, בהצביעה על הקושי הנעוץ בשליחתו לממונה, בעת היותו עצור. הסניגור השיב מנגד, כי סביר כי הנאשם ישוחרר ממעצרו, לאחר שהמתלוננת שוב אינה אמורה להעיד, וכי יפעל לשחרורו. לאור הבהרתו זו של הסניגור קיבלתי את בקשת הנאשם לשליחתו לממונה, מבלי לקבוע מסמרות באשר להחלטה הסופית. הדיון נדחה בהתאם, ליום 14.3.23. על אף האמור, הנאשם לא שוחרר ממעצרו.

5. בפתח ישיבת יום 14.3.23 - שגם אליה הובא ע"י שב"ס, הבהירה המאשימה כי לבד מן המאסר המותנה בן 6 החודשים, תלוי ועומד נגד הנאשם, בנוסף, גם מאסר מותנה בן 12 חודשים. בתגובה, ביקש הנאשם לחזור בו מהודייתו (להלן: "הבקשה"). בתמצית יצוין, כי לטענת הסניגור, עד ובסמוך לדיון, הוא והנאשם לא ידעו על אודות דבר קיומו של המע"ת הנוסף. על רקע זה הוא הטעה את מרשו, בתום לב, באשר למצבו המשפטי, וזה האחרון הודה על יסוד אותה שגגה. לאור התנגדות המאשימה לבקשה נדחה הדיון, על מנת לאפשר לצדדים לבוא בדברים. בישיבת יום 21.3.23 הובהר כי ההידברות לא צלחה. הצדדים השלימו את טיעונם מושא הבקשה, והתיק נקבע לעיון ולמתן החלטה. בישיבת יום 26.3.23, בטרם ניתנה החלטתי בבקשה, חזר בו הנאשם ממנה. בישיבת יום 24.4.23 נשמעו טיעונים לעונש.

טיעוני הצדדים לעונש

6. ב"כ המאשימה הפניחה לעברו הפלילי של הנאשם (ת/1), שעניינו ב-10 ה"ק, מתחום האלימות, סמים- לרבות

סחר, רכוש, שיבוש מהלכי משפט ועוד. בגין אלה נדון הנאשם בין היתר למס' מאסרים בפועל. עוד הפנייה להרשעתו האחרונה במניין (גז"ד - ת/2) מושא עבירות אלימות נגד אותה מתלוננת. בגינה של זו נדון הנאשם למאסר בן 14 חודשים ולשני מאסרים מותנים- בני 6 ו- 12 חודשים- שניהם ברי הפעלה בנסיבות. ערעור הנאשם על גזר הדין נדחה, לאחר שחזר בו ממנו, בהמלצת בית המשפט (ת/3).

המאשימה ציינה את הערכים המוגנים בעבירות בהן הורשע הנאשם. על יסוד פסיקה אליה הפנייה, טענה כי לעניין עבירות ההליך המקורי יש לקבוע מתחם הנע בין מספר חודשים ועד לשנת מאסר וענישה נלווית. לעניין ההליך המצורף טענה כי יש לקבוע מתחם הנע בין 6 ל- 16 חודשים וענישה נלווית.

7. המאשימה הוסיפה והפנייה לגזר הדין הקודם ת/2, ממנו עלה בין היתר כי שירות המבחן העריך כי קיימת סכנה גבוהה וממשית לפגיעה במתלוננת והפעיל נוהל "אורות אדומים". בית המשפט התרשם באותו הליך כי המתלוננת העידה כעדת אופי לטובת הנאשם, כשהוא "נושף בעורפה" וכי מילותיה- מילותיו. הנאשם נעצר אגב משפטו דאז עד לתום ההליכים, כשנתיים לאחר ביצוע העבירות מושא אותו הליך. מפרוטוקול הדיון (ת/4), עלה כי הנאשם ציין בין היתר: "עשיתי טעות ולא אחזור על הטעות שלי יותר" (שם, עמ' 32, שו' 30).

8. לטענת המאשימה, דבר מכל האמור לעיל לא הרתיע את הנאשם מלבצע את עבירותיו מושא הליך זה. משכך, יש צורך בהרתעת היחיד והגנה על המתלוננת, שאינה אלא אישה מוכה המפחדת מן הנאשם ופועלת לפי רצונו.

באשר להליך המקורי עתרה המאשימה להשתתף מאסר בפועל בן 6 חודשים, הפעלת המאסרים המותנים בחופף ובמצטבר למאסר כך שיושת בסה"כ מאסר בן 18 חודשים. באשר להליך המצורף עתרה להשתתף מאסר בן 10 חודשים מיום מעצרו, במצטבר להליך המקורי, כך שבסה"כ יושת עליו מאסר בן 28 חודשים, מאסר מותנה משמעותי, קנס ופיצוי.

9. **ב"כ הנאשם**, מנגד, ציין כי טיעון המאשימה באשר להרשעה הקודמת והצגת התיעוד מושא אותו הליך אינם ראויים ונועדו לשם השחרתו, כמעין טיעון חוזר לעונש.

הסניגור ציין כי העבירות בהן הורשע הנאשם בהליך זה מצויות במדרג נמוך של חומרה. למתלוננת לא נגרמה חבלה. אירוע האלימות היה נקודתי ולא הסלים. יש ליתן את הדעת גם לחלוף הזמן מעת ביצועו. ההליך המקורי הוגש כהליך רגיל; הנאשם היה משוחרר ללא תנאי, והתגורר עם המתלוננת כל אותה עת, בעוד כתב האישום תלוי ועומד. לטענת הסניגור, המתלוננת אף ביקרה את הנאשם במעצרו, לאחר הגשת כתב האישום מושא ההליך המצורף.

עוד יש להקל עם הנאשם הן בשל כך שנטל אחריות למעשיו, והן בשל הנסיבות שקדמו לבקשתו לחזרה בו מהודייתו, ולאחריה. כאן המקום לציין, כי לשיטת ההגנה גם על המאשימה רובצת אחריות לכך כי הסניגור לא היה מודע לקיומו של המע"ת בן 12 החודשים. כך הדבר משום שלא ציינה זאת בהבלטה בבקשתה למעצר הנאשם עד לתום ההליכים, ולא איזכרה נתון זה בעת ניהול המו"מ שקדם להודיית הנאשם.

10. הסניגור ביקש לאבחן את הפסיקה שהוגשה מטעם המאשימה, כמחמירה ביחס לנתוני ההליך. לשיטתו, יש להתייחס לשני ההליכים כאל אירוע אחד ולקבוע מתחם עונש אחד, הנע בין מאסר מותנה למס' חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות. זהו גם המתחם הנכון לשיטתו, בהתייחס לכל אחד מן ההליכים בנפרד.

את המאסרים המותנים יש לחפוף האחד לאחר באופן מלא, ואת אלה יש לחפוף באופן מלא לכל עונש שיוטל בנוסף, כך שסה"כ ירצה הנאשם מאסר בן 12 חודשים. לחלופין, יש לקבוע כי עונש המאסר שיוטל יצטבר, באופן שעונשו הכולל של הנאשם לא יעלה על 14 חודשים. הנאשם לא ביקש להוסיף על דברי בא כוחו.

11. להשלמת התמונה יובהר כי אגב הטיעון לעונש, טען הנאשם כי המאסר המותנה בן 6 החודשים אינו חל בנסיבות, שכן היזק לרכוש (שבירת הפלאפון) אינו בא בגדר "עבירת אלימות". המאשימה טענה מנגד כי ההיזק בא בגדר אלימות, בהפנות לפסיקת בית המשפט העליון. לנוכח האמור היתרתי לסניגור להשלים בתום הדיון טיעון בכתב בסוגיה זו. בהודעת הנאשם מיום 13.4.23 ציין הסניגור כי מאחר וממילא המאשימה עתרה להפעלת המאסרים המותנים בחופף האחד לאחר, ההגנה אינה רואה צורך להתייחס לפסיקה לעניין תחולת התנאי.

דין וגזירת הדין

12. **מתחם העונש ההולם** נקבע בהתאם לעקרונות ההלימה, תוך התחשבות בערך המוגן בעבירה, מידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה ונסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

הערכים המוגנים אשר נפגעו כתוצאה מביצוע עבירות התקיפה הם ההגנה על גופה של המתלוננת, שלווות נפשה, רכוש וכבודה, וההגנה על כל אלה בביתה שלה- מבצרה.

הערכים המוגנים אשר נפגעו כתוצאה מהדחת המתלוננת מלהעיד הם הצורך להגן על טוהר ההליך המשפטי, ההגנה לחקר האמת, והשמירה בהתאם על אמון הציבור במערכת המשפט [להרחבה באשר לערך האמת במשפט ראו רע"פ 7153/99 אלגד נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(5), 729; ע"פ 8721/04 אוחנה נ' מדינת ישראל (מיום 17.6.07)].

13. כידוע, הפסיקה מבחינה בין "אירוע אחד" ל"מספר אירועים" [ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (מיום 29.10.14); ע"פ 1261/15 מדינת ישראל נ' דלאל (מיום 3.9.15)]. בשים לב למבחני הפסיקה, בהינתן כי עסקינן באירועים שונים, מזמנים שונים, השונים במהותם ועל אף הזיקה ביניהם, מצאתי לקבוע מתחם עונש לכל אירוע בנפרד.

14. באשר לפגיעה ברכוש כמעשה הבא בגדר אלימות- ההגנה חזרה בה הלכה ולמעשה מן הטענה לפיה המאסר המותנה בן 6 החודשים אינו חל בנסיבות. על אף האמור אציין כי לו נדרשתי להכרעה הייתה הטענה נדחית. די אם אפנה באופן לא ממצה לאמור ברע"פ 6352/12 סעדה נ' מדינת ישראל (מיום 23.9.12). רציונאל הקביעות שם, כמו גם בפסיקה נוספת הוא, כי גם פגיעה ברכוש באה ככלל בגדר מעשה אלימות.

15. מדיניות הענישה באשר לעבירות האלימות והרכוש - בכל הנוגע למדיניות הענישה הנוהגת בעבירות מושא ההליך המקורי, לא מצאתי להבחין בין עבירת הרכוש לעבירת התקיפה, שעל כן התייחסותי להלן לאלה תהא כאל מקשה אחת של אלימות.

מדיניות הענישה הנוהגת בעבירת התקיפה סתם- בן זוג (קרי, שלא גרמה חבלה), מלמדת ככלל על מנעד הנע בין מאסר מותנה ועד למספר חודשי מאסר בפועל. להלן, באופן בלתי ממצה, מספר דוגמאות:

א. רע"פ 3077/16 **פלוני נ' מדינת ישראל** (מיום 2.5.16): המבקש הורשע לאחר ניהול הוכחות בכך שאגב וויכוח דחף את רעייתו לעבר מיטה, משך בשערה, סובב את גופה וכופף אותה לעבר הרצפה בעודו אוחז בצווארה. בית המשפט נתן דעתו לכך כי המתלוננת סבלה ממסכת ארוכה של אלימות אשר כללה בנסיבות מספר שלבים שכל אחד מהם מהווה מעשה תקיפה עצמאי. נקבע מתחם הנע בין מספר חודשים לריצוי בעבודות שירות ועד 14 חודשי מאסר בפועל. הושת בין היתר מאסר בן 6 חודשים לריצוי בפועל. ערעור המבקש נדחה, לאחר שבית המשפט המחוזי הורה על קבלת תסקיר שלא ניתן בבית משפט השלום. הבקשה למתן רשות ערעור נדחתה.

ב. רע"פ 303/16 **פלוני נ' מדינת ישראל** (מיום 13.1.16): המבקש הורשע על פי הודייתו בכך שדחף את רעייתו ולאחר שנפלה ארצה בעט בה. נקבע מתחם הנע בין מאסר מותנה לשנת מאסר בפועל. הושת בין היתר מאסר בן 5 חודשים לריצוי בעבודות שירות, בשל אי מיצוי הליך שיקומי על רקע בעיית אלכוהול. ערעור המבקש נדחה וכך גם בקשתו למתן רשות ערעור.

ג. עפ"ג (מח' ים) 48832-10-15 **פלוני נ' מדינת ישראל** (מיום 9.8.16): המערער הורשע לאחר ניהול הוכחות בכך ש"הדף" את רעייתו בכתפה באמצעות שתי ידיו. כמו כן הורשע בתיק מצורף שעניינו באיומים כלפיה שנשלחו באמצעות מסרון. נקבע מתחם הנע בין מאסר מותנה ושל"צ ועד ל- 7 חודשי מאסר בפועל לעניין האלימות, וכן מתחם הנע בין מאסר מותנה ל- 4 חודשי מאסר בפועל, לעניין האיומים. המערער נדון בין היתר למאסר בן 3 חודשים, לריצוי בעבודות שירות. ערעורו נדחה.

ד. בצד האמור, לא אחת הסתפקו בתי המשפט בענישה שעיקרה מאסר מותנה וענישה נלווית לו. כך למשל, בע"פ (מח' מרכז) 3707-05-18 **יוספוב נ' מדינת ישראל** (מיום 2.10.18): המערער, נעדר עבר פלילי, הורשע במספר אירועי אלימות כלפי חמותו ורעייתו לשעבר. אלה כללו דחיפות, סטירות, יריקות ועיקום יד. נקבע מתחם הנע בין מאסר מותנה למספר חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות. המערער נדון למאסר מותנה, קנס ופיצוי. עתירתו לביטול ההרשעה נדחתה- וכך גם ערעורו.

ה. פסיקה מקילה ברוח דומה, שעיקרה מאסר מותנה, נקבעה באופן חוזר ונשנה- ראו למשל ת"פ (נתניה) 3430-09-19 **מדינת ישראל נ' כליפה** (מיום 18.1.23) והפסיקה הרבה של בתי משפט השלום המאוזכרת שם- כולה חלוטה. עניינה של אותה פסיקה באלימות בדמות תפיסת צוואר בתנועת חניקה; משיכת שיער; תפיסת יד ומשיכתה; שפיכת כוס מים על קרבן האלימות ועוד כיוצ"ב אלימות שלא הותירה חבלה.

לעיתים ענישה מקילה מסוג זה הושתה גם כאשר האלימות כללה חבלה. באופן בלתי ממצה לעניין זה ראו למשל: ת"פ (רח') 3446-10-16 **מדינת ישראל נ' פלוני** (מיום 25.10.17), בגין עבירות כליאת שווא ותקיפת בת זוג ע"י השלכת צלחת אשר נתז ממנה פגע במתלוננת; ת"פ (פ"ת) 2653-11-17 **מדינת ישראל נ' פלוני** (מיום 16.9.19), שם הורשע הנאשם בכך שנכנס לדירת המתלוננת בלי רשותה. כאשר נטלה את מכשיר הטלפון שלה כדי להתקשר למשטרה אחז בידה עיקם את אצבעותיה והוציא את המכשיר מידה תוך שגרם לשבר באצבעה. בהעדר עבר פלילי, נידון למאסר על תנאי, צו מבחן ופיצוי.

16. מדיניות הענישה באשר לעבירת ההדחה בעדות - בחינת הפסיקה מלמדת כי במקרים רבים עבירה זו נעברה כעבירה נוספת בצד עבירות פשע חמורות. עם זאת, גם כשנלוותה לעבירת אלימות כלפי בת זוג, ננקטה מדיניות מחמירה [ראו למשל ע"פ 7486/05 **ז'נו נ' מדינת ישראל** (מיום 16.11.05), שם נדון המערער לשנת מאסר בפועל, אם כי מבלי איבחון העונש לעבירה מסוימת].

מדיניות הפסיקה הנוהגת בעבירה זו מלמדת על מנעד הנע בין השתת מאסר קצר הניתן לריצוי בעבודות שירות ועד למאסר בפועל. כך למשל:

א. תפ"ח (מח' באר שבע) **מדינת ישראל נ' בן שטרית** (מיום 4.4.16): במסגרת הליך זה נדון בין היתר עניינו של נאשם 4, אשר הואשם יחד עם אחרים בניסיון רצח ובהדחה בחקירה. בעת ששהה בכלא יחד עם הקרבן המיועד, ניסה לגרום לו להימנע מלזהותו במסדר זיהוי. נקבע מתחם הנע בין מספר חודשים לריצוי בעבודות שירות ועד לשנת מאסר. הנאשם נדון למאסר בן 4 חודשים, בחופף למאסר בן 10 שנים שהושת עליו.

המתחם האמור אומץ בתפ"ח (מח' י-ם) 47080-10-14 **מדינת ישראל נ' דוויק** (מיום 29.9.10), אשר דן אף הוא בהדחה בחקירה. פסק הדין חלוט, לאחר מחיקת הליכי הערעור עליו, בהמלצת בית המשפט העליון).

עניינם של שני פסקי הדין הנ"ל בעבירת ההדחה בחקירה, ושלא בהדחה בעדות, כבענייננו, אך הגיונם של דברים מחייב עריכת גזירה שווה בין השניים.

ב. עפ"ג (מח' באר שבע) 5639-12-21 **אבו מדיעם נ' מדינת ישראל** (מיום 16.3.22): המערער, נכה המתנייד בכסא גלגלים, הורשע על פי הודאתו בכך שלאחר שבנו נחקר בגין הצתת מעון בו שהה, איים על מנהלת המעון באמרו כי אם מישוה יעז להתייצב בבית המשפט ולהעיד נגד בנו, יבולע לו. נקבע מתחם ענישה הנע בין 6 ל- 16 חודשי מאסר והנאשם נדון ל- 9 חודשי מאסר, בד בבד עם הפעלת מאסר מותנה, בחלקו במצטבר לכך, ובסה"כ- 12 חודשי מאסר, בצד ענישה נלווית. ערכאת הערעור מצאה להקל עימו באופן שבו המאסר המותנה יופעל כולו בחופף, כך שסה"כ ירצה 9 חודשי מאסר, בעבודות שירות.

17. נסיבות ביצוע העבירות - עבירות האלימות והרכוש בוצעו כלפי המתלוננת, בביתה. האלימות הפיזית מצויה ברף נמוך של חומרה; לא גרמה לחבלת גוף, ולא נשנתה. עם זאת, האלימות באה לידי ביטוי גם בנזק רכוש לפלאפון, באמצעותו חייגה המתלוננת למשטרה בצר לה, וניתקה מייד. מכאן כי הנזק לרכוש קשור בטבורו גם הוא בהפגנת הצורך של הנאשם בשליטה במתלוננת ובמעשיה. עבירת ההדחה נגרמה סמוך וברטרם למועד בו הייתה המתלוננת אמורה להעיד ומאפייניה ממילא חמורים, ומבטאים את רצון הנאשם להטות משפט.

18. קביעת מתחמים - בהינתן כל האמור לעיל, בהתייחס להליך הראשון, מצאתי לקבוע מתחם הנע בין מאסר מותנה ועד ל- 8 חודשי מאסר בפועל.

בהתייחס להליך המצורף, מצאתי לקבוע מתחם הנע בין מאסר קצר לריצוי בעבודות שירות ועד לשנת מאסר בפועל.

19. **באשר לקביעת העונש המתאים** - כאן רשאי בית המשפט להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.

על אף שקבעתי מתחם נפרד לכל הליך, מצאתי לקבוע עונש כולל לשניהם.

לחומרה שקלתי את עברו הפלילי של הנאשם, כמפורט לעיל. המדובר בעבר מכביד, גם בשיבוש מהלכי משפט (בדומה לעבירת ההדחה שלענייננו). עוד הורשע בעבירות אלימות, ובדגש מיוחד על הרשעתו האחרונה, בגינה נדון למאסר בן 14 חודשים בשל אלימות כלפי אותה מתלוננת. אותן עבירות בוצעו במרץ 2016 ומאי 2017, קרי, לפני עת ארוכה. אלא שלמול נימוק זה לקולה, עומד נתון לחומרה, בדמות ביצוע עבירת ההדחה בעדות, אך בינואר שנה זו. נתון אחרון זה, כמו גם האלימות שהתאפיינה בשבירת הטלפון בזיקה לניסיון חיוג המתלוננת למשטרה והעדר אפיק שיקומי, מגבשים יחד תמונת מצב כללית מטרידה המלמדת על מסוכנות לא מבוטלת של הנאשם כלפי המתלוננת, כמו גם ניסיון לשלוט בהתנהלותה. מכאן הצורך להרתיע את הנאשם מביצוע עבירות נוספות בכלל וכלפי המתלוננת בפרט.

שלא כטיעון הנאשם, לא מצאתי כל פגם בכך שהמאשימה הפניחה לתיעוד הרלבנטי מושא ההרשעה הקודמת (ת/2-ת/4). אין מדובר בהשחרת הנאשם, אלא בהשמעת טיעון לגיטימי מטעם המאשימה. בד בבד, ושלא כפי חששו של ב"כ הנאשם מן האמור, יובהר כי דינו של הנאשם ייגזר להלן לאור מעשיו מושא ההליך שבפניי, בלבד.

לקולה שקלתי את הודיית הנאשם במיוחס לו, חרטתו, והחיסכון בזמן השיפוטי בשל כך, לרבות אי העדת המתלוננת. לא מצאתי ליתן משקל רב לקולה, לחלופי הזמן מעת ביצוע עבירת האלימות, הן משום עברו הפלילי הרלבנטי של הנאשם לפניו והן בשל הדחתו את המתלוננת מלהעיד, לאחריה. בד בבד, המאסרים המותנים הם תולדה של עבירות האלימות בלבד. משקל-מה ניתן גם למצוקה בה היה שרוי הנאשם מעת שנודע לו דבר קיומו של המע"ת בן 12 החודשים ועד שחזר בו מבקשתו לחזור בו מן ההודיה (טענות הנאשם ובא כוחו גם יחד, כי השניים לא היו מודעים לקיום המע"ת קודם לכן- מהימנות עליי). עם זאת, לא מצאתי לזקוף דבר לחובת המאשימה בהקשר זה, שכן דבר קיומו של המע"ת צוין במרשם הפלילי ובבקשת המעצר (על אף שטוב הייתה עושה המאשימה לו הבליטה בניסוח הבקשה את דבר קיומו של המע"ת הארוך, כשם שהבליטה את דבר קיומו של זה הקצר). בדיון נטל ב"כ הנאשם, בהגינותו, אחריות לתקלה שאירעה, ואין הצדקה כי יחלוק בה עם אחרים.

20. בהינתן האמור לעיל, מצאתי להשית על הנאשם עונש מאסר, בחלקם העליון של המתחמים ולהפעיל את המאסרים המותנים, בצד השתת מאסרים מותנים. בשל היות הנאשם במעצר ומשך המאסר שיושת, לא מצאתי להשית ענישה כלכלית בנוסף.

אשר על כן אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר בפועל בן 10 חודשים.
2. הפעלת שני המאסרים המותנים, בני 6 ו- 12 חודשים, מת"פ (רמלה) 6295-12-16. המאסרים המותנים ירוצו בחופף האחד לאחר, ובחופף ובמצטבר לעונש המאסר, כך שסה"כ ירצה הנאשם 18 חודשי מאסר, בניכוי ימי מעצרו שמיום 3.1.23 ועד היום.
3. מאסר על תנאי בן 7 חודשים למשך 3 שנים, שלא יעבור על עבירת אלימות כלפי בן משפחה.
4. מאסר על תנאי בן 5 חודשים למשך 3 שנים, שלא יעבור עבירה מכוח סע' 452 לחוק העונשין או כל עבירה שעניינה שיבוש עשיית משפט, על פי סימן א' לפרק ט' לחוק העונשין.

זכות ערעור כחוק, תוך 45 ימים, לבית המשפט המחוזי- מרכז.

ניתן היום, ג' אייר תשפ"ג, 24 אפריל 2023, במעמד הצדדים.